

Sygn. akt II K 570/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Joanna Synak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. - bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lipca 2016 r.

w sprawie:

M. W. (W.), syna J. i K. z domu D., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17.04.2016 r. w G. przy ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny - samochód marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie na urządzeniu kontrolno-pomiarowym Alkometr A 2.0 z wynikiem: I badanie 0,32 mg/l w wydychanym powietrzu, II badanie 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości: wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1197/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1465/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1047/12 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13, nie stosując się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13, nie stosując się do decyzji nr (...)1.47.2012.TM Prezydenta Miasta G. z dnia 29 maja 2012 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, przy czym czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 09.06.2015 r. do dnia 03.02.2016 r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13 za umyślne przestępstwo podobne z art. 178a § 1 i 4 kk

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 17.04.2016 r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 570/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2016 r. w godzinach wieczornych M. W. udał się swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) na spotkanie towarzyskie z nieustaloną osobą. Na miejscu spożywał w towarzystwie znajomego alkohol w postaci piwa w ilości około czterech puszek o pojemności 500 ml. Około godziny 3:00 w nocy już w dniu 17 kwietnia 2016 r. M. W. podjął decyzję o powrocie do domu samochodem. W tym celu, wsiadł do wskazanego wyżej samochodu F. (...) o nr rej. (...) i udał się w stronę ul (...).

Około godz. 03:30 w G. na ulicy (...), na wysokości posesji nr (...) funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w G. – K. D. i T. Ż. zatrzymali do kontroli pod kątem stanu technicznego pojazd kierowany przez M. W.. Wobec tego, iż funkcjonariusze wyczuli od kierującego woń alkoholu został on poddany badaniu trzeźwości. Badania wykonane za pomocą urządzenia A. 6020 plus, przeprowadzone odpowiednio w godzinach 3:31 i 3:47 dały wyniki 0,33 mg/l i 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym przez wyżej wymienionego powietrzu, co wykazało, iż kierował on pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji marek W. został przewieziony do Komisariatu V Policji w G., gdzie został poddany ponownemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia Alkometr A2.0, wyniki badań przeprowadzonych odpowiednio w godzinach 04:16 i 04:39 wyniosły 0,32 mg/l i 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym przez M. W. powietrzu.

Po dokonaniu w systemie (...) sprawdzenia kierującego M. W. ustalono, iż kierował pojazdem pomimo orzeczonych zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i cofnięcia uprawnień przez upoważniony organ. M. W. był bowiem wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości: wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1197/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1465/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1047/12 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 566/12 – objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13. Nie zastosował się on jednocześnie do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13, a także do decyzji nr (...)1.47.2012.TM Prezydenta Miasta G. z dnia 29 maja 2012 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 22; zeznania świadka K. D. k. 15; protokoły użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych ze świadectwami wzorcowania k. 10,11,12,13; protokół zatrzymania osoby k. 2; kserokopia decyzji

Prezydenta Miasta G. k. 28; odpis wyroku w sprawie II K 192/13 k. 48 – 51; odpis wyroku w sprawie X K 415/13 k. 84-85/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. oskarżył M. W. o to, że w dniu 17.04.2016 r. w G. przy ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny - samochód marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie na urządzeniu kontrolno-pomiarowym Alkometr A 2.0 z wynikiem: I badanie 0,32 mg/l w wydychanym powietrzu, II badanie 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości: wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1197/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1465/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1047/12 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 566/12 – objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13, nie stosując się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13, nie stosując się do decyzji nr (...) Prezydenta Miasta G. z dnia 29 maja 2012 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, przy czym czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 09.06.2015 r. do dnia 03.02.2016 r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13 za umyślne przestępstwo podobne z art. 178a § 1 i 4 kk , tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

/Akt oskarżenia k. 72-73/

Oskarżony M. W. jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest monterem kadłubów okrętowych, jest zatrudniony w Stoczni (...) i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości około 3.000 zł miesięcznie. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień, jego stan zdrowia jest dobry.

Oskarżony M. W. był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa kwalifikowane z art. 178a § 1 kk oraz z art. 178 § 1 i 4 kk. W szczególności został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13 za umyślne przestępstwo podobne z art. 178a § 1 i 4 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 09 czerwca 2015 r. do dnia 03 lutego 2016 r.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 21v.; dane o karalności k. 40-43, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 44-45; odpisy wyroków k. 32-34, 38,47, 48-51, 56, 58, 60, 61, 63,69, 70, 84- 85/

Oskarżony M. W. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że 16 kwietnia 2016 r. w godzinach wieczornych pojechał swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) do znajomego, gdzie spożywali piwo, oskarżony wypił cztery. O godzinie 3 nad ranem zachciało mu się spać a ponieważ był swoim samochodem to postanowił nim wrócić do domu. Na ulicy (...) zatrzymali go funkcjonariusze do kontroli, była od niego wyczuwalna woń alkoholu zbadali go alkomatem, a ponieważ był w stanie po spożyciu alkoholu i jechał bez uprawnień i był prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości zatrzymano go celem wykonania czynności procesowych. Oskarżony nie wie dlaczego jeździ swoim samochodem bez uprawnień, robi to z głupoty, gdyż nie chce mu się chodzić na piechotę. Oskarżony wyraził żal za zaistniałą sytuację, ale nie posiadał żadnego wytłumaczenia na swoje zachowanie.

Oskarżony nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy i nie złożył wyjaśnień w toku postępowania sądowego.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego marka W. k. 22/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony M. W. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadka K. D., to jest funkcjonariusza Policji, który wraz z partnerem podjął kontrolę drogową wobec oskarżonego. Zeznania te dotyczą przebiegu interwencji podjętej wobec osoby oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej przez świadka kontroli drogowej, z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu, przeprowadzono na miejscu kontroli oraz w siedzibie Komisariatu V Policji w G. badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu i te wykazały stan nietrzeźwości oskarżonego. Zeznania świadka należy uznać logiczne, jasne, obiektywne i rzeczowe, jak i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, dając im wiarę w całości. Są one jasne, logiczne i szczegółowe, ponadto nie stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, uzupełniając się z nim.

Oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił w sposób korespondujący oraz zgodny z pozostałym materiałem dowodowym. Z jego wyjaśnień wynika, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol w postaci piwa oraz następnie kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), pomimo świadomości, iż w ten sposób nie stosuje się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami oraz czyniąc wbrew orzeczonemu wobec niego zakazom prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych „z głupoty, gdyż nie chce mu się chodzić na piechotę”. Wyjaśnieniom tym Sąd dał wiarę, gdyż są one jasne, logiczne, szczegółowe i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym z zeznaniami świadka K. D. oraz z wynikami badania trzeźwości oskarżonego.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu. Z dokumentów w postaci dwóch protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych wraz ze świadectwami ich wzorcowania w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony M. W. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk. Z kolei z dokumentu w postaci Decyzji Prezydenta Miasta G. wynika, iż oskarżonemu cofnięto uprawnienia kategorii B.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżony M. W. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. W toku postępowania nie ujawniły się bowiem żadne wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. W efekcie należy uznać, że oskarżony M. W. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątplenia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował a nadto był wielokrotnie karana za tożsame przestępstwa kwalifikowane z art. 178a § 1 kk. Zdaniem Sądu M. W. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go

prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego. Natomiast odnośnie kwestii znajdowania się przez oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonego, albowiem oskarżony, przy uwzględnieniu, że spożywał bezpośrednio przed prowadzeniem pojazdu alkohol, niewątpliwie przewidywał możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, i na to się godził. Innymi słowy oskarżony miał świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się z tą możliwością. W ocenie Sądu ze wskazanych względów należy wykluczyć sytuację, iż oskarżony usiadł za kierownicą pojazdu przypuszczając, że ilość i rodzaj spożytego alkoholu oraz czas jego spożycia nie stanowią już w danej chwili przeszkody dla prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego, skoro spożycie alkoholu nastąpiło nieomal bezpośrednio przed prowadzeniem przez oskarżonego pojazdu.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonemu, który należało zakwalifikować jako występki z art.

178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 180a § 1 kk. Oskarżony bez wątplenia znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk, albowiem zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego przez niego powietrza przekroczyła graniczną, minimalną wartość 0,25 mg. Znajdując się w takim stanie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym M. W. wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej tego przestępstwa. Zachowanie oskarżonego wypełniło jednocześnie znamiona występków kwalifikowanych z art. 178 § 4 kk, albowiem M. W. dopuścił się opisanego wyżej zachowania będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości: wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1197/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1465/11, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 1047/12 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 566/12 – objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13 i nie stosując się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydział Karny w sprawie II K 192/13 oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 415/13, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwa kwalifikowane z art. 178a § 1 i 4 kk. Tym samym wypełnione zostały obydwie z alternatywnych przesłanek nakazujących zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako czynu z art. 178a § 1 i 4 kk. Jednocześnie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny mimo decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, tj. Decyzji Prezydenta Miasta G. z dnia 29 maja 2012 r. nr (...).1.47.2012.TM a tym samym jego zachowanie wypełniło także znamiona czynu kwalifikowanego z art. 180 a § 1 kk.

Kwalifikację prawną przedmiotowego czynu uzupełnia art. 64 § 1 kk, albowiem oskarżony działał w ramach określonej w tym przepisie recydywy szczególnej. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 07 maja 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt X K 415/13, M. W. został bowiem skazany za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 i 4 kk, które jest umyślnym przestępstwem podobnym do przestępstwa przypisanego mu w niniejszej sprawie w rozumieniu art. 115 § 3 kk (obydwa przestępstwa są przestępstwami skierowanymi przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i jednocześnie przeciwko wymiarowi sprawiedliwości). M. W. został wówczas skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od dnia 09 czerwca 2015 r. do dnia 03 lutego 2016 r. Tym samym czyn przypisany mu w niniejszej sprawie popełnił przed upływem 5 lat od odbycia wskazanej wyżej kary i spełnione zostały wszystkie warunki określone w art. 64 § 1 kk.

Uznając oskarżonego M. W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia Sąd na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wymierzona kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych

i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność łagodzącą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości w godzinach nocnych, gdy ruch pojazdów nie odbywa się w normalnym natężeniu, co w pewnym stopniu wpływa na ocenę stopnia zagrożenia, jakie oskarżony stwarzał dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nadto Sąd poczytał jako taką okoliczność przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie wyczerpujących wyjaśnień.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie ujawniły się także okoliczności mające obciążający wpływ na sądowy wymiar kary i mające charakter przeważający nad wskazaną wyżej okolicznościami łagodzącymi. Okolicznościami takimi są uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa popełnione w niemal identyczny sposób, a także to, iż oskarżony zdecydował się kierować pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości już po upływie 2 miesięcy od odbycia kary za taki sam czyn. Zdaniem Sądu świadczy o szczególnie lekceważącym stosunku oskarżonego do obowiązującego porządku prawnego i uporczywości jego postępowania, które nawet pomimo orzekania a nawet faktycznego odbywania surowych kar nie ulega żadnej poprawie, oskarżony bezrefleksyjnie i lekkomyślnie podejmuje decyzję o prowadzeniu pojazdu, w ogóle nie zważając na zagrożenie jakie stwarza jego postępowanie dla innych uczestników ruchu.

Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego M. W. karę pozbawienia wolności w wyżej wskazanym wymiarze. Podkreślić należy, iż za czyn kwalifikowany z art. 178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 180a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu, stosownie do treści art. 178a § 1 kk i art. 11 § 3 kk, karę pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat, a przy uwzględnieniu art. 64 § 1 kk nawet do 7 lat i 6 miesięcy. W tej sytuacji orzeczona kara, która pomimo istniejących okoliczności obciążających jest znacznie bliższa dolnej granicy ustawowego zagrożenia, z pewnością nie może zostać uznana za nadmiernie surową.

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1 kk Sąd doszedł do wniosku, iż brak w niniejszej sprawie podstaw do zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego M. W. kary pozbawienia wolności. Oskarżony był bowiem w chwili popełnienia przestępstwa skazany na karę pozbawienia wolności, zatem nie została spełniona podstawowa przesłanka umożliwiająca zastosowanie tego środka probacyjnego.

Sąd na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł w punkcie II wyroku wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio i orzeczenie takie, wobec skazania za przestępstwo z art. 178 a § 4 kk, było obligatoryjne. Sąd nie stwierdził przy tym zaistnienia w niniejszej sprawie warunków „wyjątkowego wypadku”, który byłby uzasadniony szczególnymi okolicznościami i tym samym by było możliwe odstąpienie od orzeczenia takiego środka karnego.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego, zobowiązując go do zapłaty kwoty 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W świetle brzmienia wskazanego przepisu rozstrzygnięcie takie było obligatoryjne, a przy tym zdaniem Sądu przedmiotowe świadczenie ma istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd orzekł przy tym wskazane świadczenie w minimalnej przewidzianej przepisami wysokości, bowiem zdaniem Sądu jedynie taka, choć wciąż znaczna, wysokość orzeczonego świadczenia nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego i nie będzie stanowić dla niego nadmiernej dolegliwości.

Nadto Sąd, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 17 kwietnia 2016 r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym 180 zł z tytułu opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).